



e-Book

จัดทำโดย นักวิชาการเตรียมสอบข้าราชการ

คู่มือเตรียมสอบ

e-Book

ความรู้ความสามารถทั่วไป

ทุกตำแหน่งต้องสอบ

(การทอองเทียวแขงประเทศไทย)

รายละเอียดประกอบด้วย

- ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการทอองเทียวแขงประเทศไทย
- กฎหมายที่เกี่ยวข้กับการทอองเทียวแขงประเทศไทย
- ความรู้ความสามารถทั่วไป
- ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเบ้เองต้น
- ความรู้ทางด้านการใช้คอมพิวเตอร์

สั่งซื้อได้ที่

www.SheetRam.com

Ins.02-7230950, 02-5141422

085-9679080, 085-9993722, 085-9993740

e-Book

259.-

ขอบเขตเนื้อหา

ส่วนที่ 1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ประวัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	5
วิสัยทัศน์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	7
พันธกิจ	7
แนวทางการดำเนินงานปี 2557	7

ส่วนที่ 2 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522	10
พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม	15
พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551	29

ส่วนที่ 3 ความสามารถทางเชาวน์ปัญญา

อนุกรมหรือเลขเรียงลำดับ	41
เงื่อนไขภาษา	69
อุปมาอุปไมย	79
เงื่อนไขสัญลักษณ์	87
คณิตศาสตร์ทั่วไป	92
การหาผลบวกของเลขหลายจำนวนเรียงกัน	92
การหาอัตราส่วนและร้อยละ	94
ดอกเบี๋ย	96
การคำนวณระยะห่างระหว่างเสา	98
การแจกบัตรอวยพรและการสัมผัสมือ	100
การแปรผันตรงและการแปรผกผัน	102
การแก้สมการ	107
การคำนวณเกี่ยวกับขาและหัวของสัตว์	107
ค่าเฉลี่ย	112
การหา ครน. และ หรม.	115
ความสามารถทางด้านเหตุผล	118
การคำนวณหาพื้นที่และปริมาตร	120
การวิเคราะห์สรุปเหตุผลทางโอเปอเรต	123
ตาราง กราฟและแผนภูมิ	124

ส่วนที่ 4 ความรู้ด้านภาษาไทย

การใช้คำ	132
การใช้คำราชาศัพท์	135
การสรุปใจความ	145
สำนวน สุภาษิต คำพังเพย	147
การเขียนสะกดคำารันต์	152
ประโยค	153
ลักษณะภาษา	155
การใช้ภาษา	170

คำเป็นคำตาย	180
คำเชื่อม	182
การสะกดคำ	187
การเขียนภาษาให้ถูกต้อง	192
การเรียงประโยค	195
บทความสั้น	196
บทความยาว	197

ส่วนที่ 5 ความรู้ด้านภาษาอังกฤษ

ความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษ	199
---------------------------------	-----

ส่วนที่ 6 ความรู้ทางคอมพิวเตอร์ (Computer Test)

ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	226
ระบบเครือข่าย	240
อินเทอร์เน็ต (Internet)	244
โปรแกรมประยุกต์ใช้งาน	245
การละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์	249
ไวรัสคอมพิวเตอร์	250
Microsoft Word	252
Microsoft Excel	255
Microsoft Powerpoint	256

ประวัติการทองเที่ยวแห่งประเทศไทย

การส่งเสริมการทองเที่ยว เกิดขึ้นโดยพระดำริของพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน ครั้งทรงดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการรถไฟ ได้มีการส่งเรื่องราวเกี่ยวกับเมืองไทยไปเผยแพร่ในสหรัฐอเมริกา ใน พ.ศ. 2467 ได้มีการจัดตั้งแผนกโฆษณาของการรถไฟขึ้น ทำหน้าที่รับรอง และ ให้ความสะดวก แก่นักท่องเที่ยวที่จะเดินทางมาประเทศไทย รวมทั้งการโฆษณาเผยแพร่ประเทศไทย ให้เป็นที่รู้จักของชาวต่างประเทศ มีสำนักงานตั้งอยู่ที่กรมรถไฟ เชียงสะพานนพวงศ์ ต่อมาได้ย้ายมาตั้งที่สถานีรถไฟหัวลำโพง เมื่อพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน ทรงย้ายไปดำรงตำแหน่งเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์ และคมนาคม งานด้านส่งเสริมการทองเที่ยว ได้ย้ายไปอยู่ที่กระทรวงพาณิชย์ และคมนาคม ด้วย แต่ยังคงทำงานร่วมกับกรมรถไฟ มีสำนักงานตั้งที่ถนนเจริญกรุง หน้าไปรษณีย์กลาง

การส่งเสริมการทองเที่ยวได้เริ่มขึ้นอย่างชัดเจนใน พ.ศ. 2479 เมื่อ กระทรวงเศรษฐกิจ เสนอโครงการบำรุงอุตสาหกรรมทองเที่ยวในประเทศสยามต่อคณะรัฐมนตรี โดยเสนอแผนและวัตถุประสงค์ของการอุตสาหกรรมทองเที่ยว 3 ประการ คือ

1. งานโฆษณาชักชวนนักท่องเที่ยว
2. งานรับรองนักท่องเที่ยว
3. งานบำรุงสถานที่ทองเที่ยวและที่พัก

ในการเสนอโครงการนี้ กระทรวงเศรษฐกิจได้เสนอให้จัดเป็นรูปของสมาคมการทองเที่ยว คณะรัฐมนตรีประชุมปรึกษา เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2479 มีมติรับหลักการของการบำรุงอุตสาหกรรมทองเที่ยว แต่ไม่รับหลักการในการจัดตั้งให้เป็นรูปสมาคม ได้มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง ดำเนินงานโดยให้กระทรวงเศรษฐกิจ เป็นเจ้าของเรื่อง กระทรวงเศรษฐกิจได้มอบงานนี้ให้กรมพาณิชย์ เป็นผู้จัดทำเพราะกรมพาณิชย์มีแผนกส่งเสริมพาณิชย์ และทองเที่ยวอยู่กระทรวงเศรษฐกิจได้ดำเนินการเรื่องนี้ต่อมาจนเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดขึ้น และสำนักงานถูกกระเปิด จึงเลิกกิจการไปชั่วคราว

เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2492 คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นควรปรับปรุงหน่วยงานทองเที่ยวขึ้นใหม่ จึงได้มีมติให้กรมโฆษณา การยกร่างโครงการปรับปรุงหน่วยงานส่งเสริมการทองเที่ยวเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา ในการประชุม เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2492 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้กรมโฆษณาการพิจารณาส่งเสริมการทองเที่ยว กรมโฆษณาการได้ทำความตกลงกับกระทรวงเศรษฐกิจ ซึ่งในสมัยนั้นมีชื่อว่า กระทรวงพาณิชย์และคมนาคม ขอโอนกิจการส่งเสริมการทองเที่ยว จากกระทรวงพาณิชย์และคมนาคมมาอยู่กับกรมโฆษณาการ สำนักนายกรัฐมนตรี และให้เรียกส่วนงานนี้ว่า "สำนักงานส่งเสริมการ

ท่องเที่ยว" ใช้งบประมาณของกรมโฆษณาการเป็นงบประมาณค่าใช้จ่ายของสำนักงานนี้ ต่อมากรมโฆษณาการได้พิจารณาเห็นว่ากิจการส่งเสริมการท่องเที่ยวกำลังตื่นตัวในประเทศไทยมาก จึงได้จัดตั้งสำนักงานส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีฐานะเทียบเท่ากอง เรียกว่า "สำนักงานท่องเที่ยว" โดยพระราชกฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการกรมโฆษณาการในสำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. 2493

ใน พ.ศ. 2501 เมื่อจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ไปพักรักษาตัวอยู่ ณ โรงพยาบาลวอลเตอร์รีด สหรัฐอเมริกา ได้ศึกษากิจการท่องเที่ยวด้วยความสนใจ และได้ดำริที่จะส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในประเทศไทยอย่างจริงจัง ในปีต่อมาเมื่อจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีประกาศพระราชกฤษฎีกาจัดแบ่งส่วนราชการ กรมประชาสัมพันธ์ พ.ศ. 2502 โดยตัด "สำนักงานท่องเที่ยว" ออก แล้วจัดตั้งขึ้นเป็นองค์การอิสระ เรียกว่า "องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย" มีชื่อย่อว่า "อ.ส.ท." โดยพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว พ.ศ. 2502

ในระยะแรกสถานที่ทำการขององค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้อาศัย อาคารของกรมประชาสัมพันธ์เป็นสำนักงาน ต่อมาได้ย้ายมาเปิดดำเนินการ ณ สำนักงานถนนศรีอยุธยา เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2503 ได้ประกอบพิธีเปิด "องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย" เมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2503

องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว พ.ศ. 2502 นั้น มีหน้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ ต่อมาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้ขยายตัวอย่างกว้างขวางรวดเร็ว จำเป็นต้องปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของ อ.ส.ท. ให้มีขอบเขตการปฏิบัติงานกว้างขวางยิ่งขึ้นทั้งในด้านการพัฒนา อนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว และการส่งเสริมเผยแพร่ จึงได้มีการนำเสนอร่างพระราชบัญญัติ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และ ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบธุรกิจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อให้ หน่วยงานการท่องเที่ยวของรัฐ มีอำนาจหน้าที่และรับผิดชอบในการพัฒนาส่งเสริมเผยแพร่ และ ดำเนินกิจการ เพื่อเป็นการริเริ่มให้มีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนคุ้มครองให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวด้วย สภานิติบัญญัติแห่งชาติซึ่งทำหน้าที่รัฐสภาในการประชุมครั้งที่ 41 วันศุกร์ที่ 20 เมษายน 2522 ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับ แล้วปรากฏว่า ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบธุรกิจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่ผ่านการพิจารณา ส่วนพระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ผ่านการพิจารณาประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่มที่ 96 ตอนที่ 72 วันที่ 4 พฤษภาคม 2522 จัดตั้ง "การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย" ขึ้น มีชื่อย่อว่า "ททท."

วิสัยทัศน์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

ททท. เป็นองค์กรชั้นนำระดับโลกด้านการตลาดการท่องเที่ยวยุคใหม่ ที่มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

พันธกิจ

1. ส่งเสริมความเป็นพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์ด้านการตลาดการท่องเที่ยวยุคใหม่ (Tourism Strategic Partner)
2. สนับสนุนระบบสารสนเทศและนวัตกรรมเชิงยุทธศาสตร์ ด้านการตลาดการท่องเที่ยวที่เป็นเลิศ (Intelligence Center)
3. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพของนักการตลาดท่องเที่ยวมืออาชีพ (Marketing Professional)
4. พัฒนาระบบการบริหารจัดการ ททท. ให้ได้มาตรฐานระดับโลก (Operational Excellence)

แนวทางการดำเนินงานปี 2557

1. แนวทางการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยว ประกอบด้วย 5 ประเด็นหลัก ดังนี้
 - 1) เสริมสร้างภาพลักษณ์ประเทศไทย โดยการสร้างแบรนด์ประเทศไทยให้แข็งแกร่งและแตกต่างจากคู่แข่งอย่างชัดเจน เน้นนำเสนอภาพลักษณ์เชิงคุณค่าของไทยสู่จิตใจของนักท่องเที่ยวด้วยเอกลักษณ์ “ความเป็นไทย” และการสร้างความประทับใจผ่านประสบการณ์ที่น่าจดจำ เพื่อการเป็นจุดหมายปลายทางที่ใฝ่ฝัน ของนักท่องเที่ยว
 - 2) เร่งการเติบโตของรายได้ทางการท่องเที่ยว พร้อมสร้างสมดุลสู่ความยั่งยืนทางการท่องเที่ยวใน 3 มิติหลัก คือ

มิติโครงสร้างทางการตลาด :

 - ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมตลาดนักท่องเที่ยวต่างชาติ ควบคู่กับการส่งเสริมตลาดคนไทย
 - ให้ความสำคัญกับการขยายตลาดลูกค้าเก่า ควบคู่การเจาะตลาดลูกค้าใหม่และการเติบโตของตลาดระดับบนและตลาดระดับกลาง
 - ให้ความสำคัญกับการกระจายการเดินทางทั้งในเชิงพื้นที่ระหว่างแหล่งท่องเที่ยวหลักและแหล่งท่องเที่ยวรอง และช่วงเวลาท่องเที่ยวระหว่าง High Season และ Low

สรุปสาระสำคัญ

พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522

จිරะ พุ่มพวง

หลักการและเหตุผล

เพื่อจัดตั้งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยขึ้นแทนองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว และให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยมีอำนาจหน้าที่ในการส่งเสริมและดำเนินกิจการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ตลอดจนการประกอบอาชีพของคนไทยในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เผยแพร่ประเทศไทยในด้านความงามของธรรมชาติ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม การกีฬา และวิวัฒนาการของเทคโนโลยี ตลอดจนกิจการอย่างอื่นอันจะเป็นการชักจูงให้มีการเดินทางท่องเที่ยวรวมทั้งริเริ่มให้มีการพัฒนาการท่องเที่ยว และเพื่อพัฒนาปัจจัยพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

ให้จัดตั้ง “การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย” หรือ “ททท.” และให้ใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “**TOURISM AUTHORITY OF THAILAND**” หรือ “**TAT**” (มาตรา 6) ซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ ส่งเสริมการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ตลอดจนการประกอบอาชีพของคนไทยในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เผยแพร่ประเทศไทยในด้านความงามของธรรมชาติ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม การกีฬา และวิวัฒนาการของเทคโนโลยี ตลอดจนกิจการอย่างอื่นอันจะเป็นการชักจูงให้มีการเดินทางท่องเที่ยว อำนาจความสะดวกและความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ส่งเสริมความเข้าใจอันดีและความเป็นมิตรไมตรีระหว่างประชาชนและระหว่างประเทศโดยอาศัยการท่องเที่ยว ริเริ่มให้มีการพัฒนาการท่องเที่ยว และเพื่อพัฒนาปัจจัยพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว (มาตรา 8)

นอกจากนี้ยังมีอำนาจหน้าที่ ให้คำปรึกษา แนะนำ ร่วมมือและประสานงานกับส่วนราชการ องค์กร สถาบัน นิติบุคคลและเอกชน ทั้งภายในและภายนอกราชอาณาจักร ส่งเสริม ร่วมมือ หรือดำเนินการในการฝึกอบรมและให้การศึกษาวิชาการต่าง ๆ เพื่อสร้างบุคลากรให้ได้มาตรฐานและเพียงพอในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ส่งเสริมการทัศนศึกษาสำรวจและรวบรวมหลักฐานต่าง ๆ จากส่วนราชการ องค์กรสถาบัน นิติบุคคลและเอกชนผู้

ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อประโยชน์ในการจัดทำสถิติเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สํารวจ กำหนดพื้นที่และสถานที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวและทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่ต้องสงวนไว้เป็นของรัฐและให้อยู่ในความควบคุมดูแลของ ททท. โดยให้จัดทำเป็นพระราชกฤษฎีกา สํารวจ วางแผนและดำเนินการ จัดสร้าง ส่งเสริม อนุรักษ์ พื้นฟู บูรณะ หรือพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว ตลอดจนทรัพยากรทางการท่องเที่ยวและคุณภาพสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการนั้น ๆ ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเท่าที่จำเป็น รวมถึงถึงการลงทุน หรือร่วมทุนเพื่อเป็นการริเริ่มให้มีการพัฒนาการท่องเที่ยวหรือพัฒนาปัจจัย พื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว กู้หรือยืมเงินภายในและภายนอกราชอาณาจักร ให้กู้หรือให้ยืมเงินโดยมีหลักประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สินเพื่อส่งเสริม อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ออกพันธบัตรหรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุนหรือร่วมทุนในกิจการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ถือกรรมสิทธิ์ หรือมีสิทธิครอบครองหรือมีทรัพย์สินสิทธิต่าง ๆ สร้าง ซื้อ จัดหา ขาย จำหน่าย เช่า ให้เช่า เช่าซื้อ ให้เช่าซื้อ ยืม ให้ยืม รับจําหน่าย รับจํานอง ทำการแลกเปลี่ยน โอน รับโอน หรือดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินทั้งในและนอกราชอาณาจักร ตลอดจนรับทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้ และกระทำการกิจการอย่างอื่นบรรดาที่เกี่ยวกับหรือเนื่องในการจัดให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของ ททท.(มาตรา 9)

ในการกำกับ การควบคุมและการบริหารงานให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือรัฐมนตรีผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายมีอำนาจและหน้าที่กำกับ โดยทั่วไปซึ่งกิจการของ ททท. และเพื่อประโยชน์ในการนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีอำนาจเรียกกรรมการ พนักงานหรือลูกจ้างใน ททท. มาชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็นหรือให้ทำรายงานเสนอ และมีอำนาจที่จะสั่งยับยั้งการกระทำของ ททท. ที่เห็นว่าเป็นการขัดต่อนโยบายหรือมติของคณะรัฐมนตรีได้ด้วย (มาตรา 15) และในการดำเนินงานเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินหรือให้กู้ยืมเงินมีจำนวนเกินคราวละห้าล้านบาท ออกพันธบัตรหรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุน จำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันมีราคาเกินหนึ่งล้านบาท จำหน่ายทรัพย์สินอันมีราคาเกินหนึ่งล้านบาทจากบัญชีเป็นสูญ ลงทุนหรือร่วมทุนในกิจการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีจำนวนเงินเกินห้าล้านบาท จะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ก่อนจึงจะดำเนินการได้ (มาตรา 17)

ให้มี คณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (มาตรา 18) มีอำนาจและหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ ททท. รวมถึง กำหนดนโยบาย และอนุมัติแผนงานเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวและ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ออกข้อบังคับหรือระเบียบต่างๆเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย ออกข้อบังคับกำหนด

พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 31 มกราคม พ.ศ. 2551

เป็นปีที่ 63 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“การบริหารและพัฒนาการท่องเที่ยว” หมายความว่า การจัดสร้างและพัฒนาปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว การรักษาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว การพัฒนาบริการการท่องเที่ยว การพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว การสร้างและเผยแพร่องค์ความรู้ทางการท่องเที่ยว การสร้างสินค้าทางการท่องเที่ยว การรักษาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว หรือการอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวหรืออุตสาหกรรมท่องเที่ยว ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมอันเป็นการสนับสนุนให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

“อุตสาหกรรมท่องเที่ยว” หมายความว่า อุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

“ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว” หมายความว่า ผู้ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

“แหล่งท่องเที่ยว” หมายความว่า แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวทางโบราณสถาน และแหล่งท่องเที่ยวที่ได้มีการจัดสร้างขึ้น

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม จังหวัด องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ

องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีการดำเนินงานเกี่ยวข้องกับการบริหารและ
พัฒนาการท่องเที่ยว

“องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด
เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์กรปกครองส่วน
ท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง

“จังหวัด” หมายความว่า รวมถึง กรุงเทพมหานครและเมืองพัทยา

“ผู้ว่าราชการจังหวัด” หมายความว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครและ
นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยว
แห่งชาติ

“คณะกรรมการบริหารกองทุน” หมายความว่า คณะกรรมการบริหาร
กองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารักษาการตาม
พระราชบัญญัตินี้และ ให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงและปฏิบัติการตามที่บัญญัติไว้ใน
พระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด 1

คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ

มาตรา 5 ให้มีคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ เรียกโดยย่อว่า
“ท.ท.ช.” ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
ท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม ปลัดกระทรวงกลาโหม
ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงแรงงาน ปลัดกระทรวง
ศึกษาธิการ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและ
สังคมแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ นายกษมาคม
องค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย นายกษมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย

นายกสมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินห้าคน เป็นกรรมการ

ให้ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นกรรมการและเลขานุการ และผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว และผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่ง ให้แต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวและ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว การตลาด การโรงแรม การบริหารธุรกิจ ศิลปวัฒนธรรม หรือการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยต้องแต่งตั้งจากรายชื่อของผู้ซึ่งสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เสนอไม่น้อยกว่าสองคนแต่ไม่เกินสี่คน

มาตรา 6 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งต้องมีสัญชาติไทย และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (1) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (2) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (3) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (4) เป็นข้าราชการการเมือง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่รับผิดชอบในการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง
- (5) เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ องค์กรหรือหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน ฐานทุจริตต่อหน้าที่

มาตรา 7 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสองปี

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้แต่งตั้งกรรมการใหม่ ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการใหม่

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา 8 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (1) ตาย

อุปมาอุปไมย

อุปมาอุปไมย ทางด้านภาษา เป็นการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของคู่ที่ได้มา และคู่
ถัดไปซึ่งพอจะแยกย่อยรูปแบบของความสัมพันธ์ ได้ดังนี้

- ★ ความสัมพันธ์ในลักษณะเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งหนึ่งหรือเป็นลักษณะส่วนย่อยของส่วนใหญ่
- ★ ความสัมพันธ์ในลักษณะมีความหมายเหมือนกัน / ตรงข้าม
- ★ ความสัมพันธ์ในลักษณะหน้าที่
- ★ ความสัมพันธ์ในลักษณะสิ่งของประเภทเดียวกัน
- ★ ความสัมพันธ์ในลักษณะสถานที่
- ★ ความสัมพันธ์ในเรื่องของลักษณะนาม

เป็นต้น

แบบที่ 1 ความสัมพันธ์ในลักษณะเป็นส่วนหนึ่งของอีกสิ่งหนึ่ง หรือเป็นลักษณะ
ส่วนย่อยของส่วนใหญ่

ตัวอย่างที่ 1 ออกซิเจน : ไฮโดรเจน → ? : ?

ก. ไนโตรเจน : ปุ๋ย

ข. น้ำ : โปแตสเซียม

ค. ฟอสฟอรัส : อากาศ

ง. โปแตสเซียม : แมงกานีส

ตอบ ก. ไนโตรเจน : ปุ๋ย

แนวคิด ไนโตรเจน เป็นส่วนประกอบของปุ๋ย

ไฮโดรเจน เป็นส่วนประกอบของน้ำ

ตัวอย่างที่ 2 อำเภอ : ตำบล → ? : ?

ก. จังหวัด : อำเภอ

ข. ภูมิภาค : ประเทศ

ค. จังหวัด : หมู่บ้าน

ง. หมู่บ้าน : ประเทศ

ตอบ ก. จังหวัด : อำเภอ

แนวคิด ตำบลเป็นส่วนหนึ่งของอำเภอ

อำเภอเป็นส่วนหนึ่งของจังหวัด

ตัวอย่างที่ 3 ด้าย : ตะเกียง → ? : ?

ก. หลอดไฟ : ไฟฉาย

ข. เข็ม : ด้าย

ค. แกรไฟ : ดินสอ

ง. ดินสอ : ยางลบ

การหาอัตราส่วนและร้อยละ

อัตราส่วนเป็นการเปรียบเทียบจำนวนตั้งแต่ 2 จำนวนขึ้นไป

เช่น อายุของ A : B เท่ากับ 1 : 2 หมายความว่า ถ้า A อายุ 1 ปี B จะมีอายุ 2

ปี หรือ $\frac{A}{B} = \frac{1}{2}$

ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์) หมายถึง อัตราส่วนที่มีจำนวนที่สองเป็น 100 หรือเป็นการเทียบจากส่วนร้อย

เช่น 20 % หมายความว่า 20 ใน 100

*** สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับร้อยละ ***

1. ร้อยละของสิ่งของที่แตกต่างกันบวกกลับกันไม่ได้
2. ร้อยละของสิ่งเดียวกันบวกกลับกันได้
3. ร้อยละเกี่ยวกับดอกเบี้ยต้องเทียบต้นทุนเป็น 100 บาท ในเวลา 1 ปีเสมอ
4. ร้อยละเกี่ยวกับกำไรขาดทุน เทียบจากต้นทุนเป็น 100 บาทเสมอ
5. ร้อยละเกี่ยวกับการลดราคา ต้องเทียบจากราคาป้ายเป็น 100 บาทเสมอ

1. เลข 2 จำนวนรวมกันเป็น 25 ถ้าจำนวนน้อยเป็น 40% ของ 25 จำนวนมากมีค่าเท่าไร

- | | |
|-------|-------|
| 1) 10 | 2) 15 |
| 3) 20 | 4) 25 |

วิธีทำ จำนวนน้อยเป็น 40% ของ 25 คือ $\frac{40}{100} \times 25 = 10$

$$\text{จำนวนมาก} + \text{จำนวนน้อย} = 25$$

$$\text{จำนวนมาก} + 10 = 25$$

$$\therefore \text{จำนวนมาก} = 25 - 10 = 15$$

2. นาย ก. มีเงินเป็นสองเท่าของนาย ข. นาย ข. มีเงินเป็น $\frac{3}{4}$ ของนาย ค. ถ้านาย ค. มีเงิน

200 บาท นาย ก. มีเงินเป็นเท่าไร

- | | | | |
|--------|--------|--------|--------|
| 1) 150 | 2) 180 | 3) 200 | 4) 300 |
|--------|--------|--------|--------|

วิธีทำ นาย ค. มีเงิน 200 บาท

ความรู้ทางด้านการใช้ภาษาไทย

การใช้คำ

❖ หลักในการใช้คำ

1. ใช้คำให้ถูกต้องและตรงความหมาย

1) การใช้คำที่มีความหมายหลายอย่าง ต้องคำนึงถึงข้อความที่แวดล้อมด้วย เพื่อให้เกิดความชัดเจน ไม่กำกวม เช่น ประโยคที่ 1 ว่า “เขาไม่เห็นชั้นเลย” คำว่า “ชั้น” อาจจะหมายถึงภาชนะก็ได้ ความรู้สึกก็ได้ หรือชื่อคนก็ได้ ดังนั้นถ้าหากจะให้คำว่า “ชั้น” มีความหมายแน่ชัดลงไปก็ต้องใช้ข้อความแวดล้อมเสียใหม่คือ “เขาไม่เห็นชั้นใบนั้นเลย” (ภาชนะ) “เขาไม่เห็นมีรู้สึกชั้นเลย” (ความรู้สึก) หรือ “เขาไม่เห็นนายชั้นเลย” (ชื่อคน)

2) การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน จะต้องเลือกคำที่มีความหมายตรงตัวที่สุดมาใช้จึงจะถูกต้อง เช่น ติดขัดกับขัดข้อง สอดส่องกับสอดส่าย ขบกับกัด ฯลฯ ดังประโยคต่อไปนี้

- | | |
|---|----------|
| ☛ หล่อนพยายามสอดส่องสายตามองหาเขา | (ไม่ได้) |
| ☛ หล่อนพยายามสอดส่ายสายตามองหาเขา | (ได้) |
| ☛ หึงมาไม่ทันแล้วอ้างว่าการจราจรขัดข้อง | (ไม่ได้) |
| ☛ หึงมาไม่ทันแล้วอ้างว่าการจราจรติดขัด | (ได้) |
| ☛ จอยถูกสุนัขขบ | (ไม่ได้) |
| ☛ จอยถูกสุนัขกัด | (ได้) |

3) การใช้คำที่มีความหมายโดยนัย จะต้องเข้าใจความหมายนั้นให้ถ่องแท้เสียก่อนแล้วพยายามใช้ให้ถูกต้อง เช่น

- | | |
|--|----------|
| ☛ กฎหมายฉบับนี้ออกมานานจนนับว่าอยู่ในวัยเด็ก | (ไม่ได้) |
| ☛ ยายมีอายุมากขนาดจัดอยู่ในวัยเด็ก | (ได้) |
| ☛ นักเรียนถูกครูชกฟอก | (ไม่ได้) |
| ☛ นักการเมืองถูกนักหนังสือพิมพ์ชกฟอก | (ได้) |
| ☛ เด็กคนนั้นกินสมุดเพื่อนตั้ง 2 เล่ม | (ไม่ได้) |
| ☛ การก่อสร้างครั้งนั้นมีการกินกันอย่างมโหฬาร | (ได้) |

การเรียงประโยค

1. หาข้อขึ้นต้นประโยค โดยยึดหลักดังนี้
 - 1.1 คำนาม รวมทั้งคำ “การ+กริยา” และ “ความ+ วิเศษณ์”
 - 1.2 ช่วงเวลา รวมทั้งคำ เมื่อ ใน (ช่วงเวลาถ้าไม่ขึ้นต้นก็จะอยู่ประโยคสุดท้าย)
 - 1.3 คำเชื่อมบางคำ เนื่องจาก แม้ว่า ถ้า หาก คำเหล่านี้จะขึ้นต้นได้ต้องรวมกับคำนาม
 - 1.4 หนังสือราชการ ขึ้นต้นด้วย ตาม ตามที่ ด้วย
2. คำเชื่อมที่เป็นคำมาตรฐานมี 11 คำคือ ที่ ซึ่ง อัน เพื่อ ใน โดย ด้วย สำหรับ ของ จาก ตาม คำเหล่านี้ ขึ้นต้นประโยคไม่ได้ ยกเว้นคำว่า ใน+นาม จาก+นาม ตาม+ข้อบังคับ ตาม+หน่วยงาน

และคำเหล่านี้อยู่กลางประโยคถือเป็นส่วนขยายให้ตัดส่วนขยายเหล่านั้นทิ้ง
3. คำปิดประโยค อีกด้วย ก็ตาม นั่นเอง ต่อไป เท่านั้น ถ้าคำเหล่านี้ลงท้ายของข้อแล้วส่วนมาก ข้อนั้นจะเป็นข้อสุดท้าย ช่วงเวลา ประโยคคำถาม
3. โครงสร้างประโยคที่ใช้บ่อย ทั้ง...และ....รวมทั้ง(ตลอดจน) นอกจาก.....แล้วยัง(ยังต้อง) ไม่.....แต่ แม้...แต่ ดังนั้น+นาม+จึง ถ้า.....แล้ว(ยัง)
5. คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะจะต้องบวกคำกริยา เช่น ประเทศสมาชิกอาเซียน กระทรวงมหาดไทย
6. หากมีข้อใดขึ้นต้นด้วยคำว่า และ หรือ ให้ใช้เทคนิคหาคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน
7. หากมีข้อใดขึ้นต้นด้วยคำว่า กับ ต่อ ให้หาคำกริยาที่ใช้คู่กัน เช่น ประสานกับ ชี้แจงกับ ผลต่อ
8. ในการเรียงหากเหลือ 2 ข้อ ให้พิจารณากริยาใดเกิดขึ้นก่อน หรือเกิดทีหลัง

สรุปเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 หาประโยคแรกหรือประโยคที่ 1 ให้หาคำต่อไปนี้

1. การ
2. นามเฉพาะ (ถ้ามี 2 คำ ให้เอานามใหญ่ขึ้นต้น)
3. เครื่องหมายคำพูด “.....”
4. เพื่อ (ใช้ขึ้นต้นประโยคกรณีที่ไม่มีคำที่สามารถขึ้นต้นได้)
5. **** คำสันธานหรือคำเชื่อมห้ามนำมาขึ้นต้นประโยคเด็ดขาด

ขั้นที่ 2 หาประโยคสุดท้ายหรือประโยคที่ 4 ให้หาคำต่อไปนี้

1.เป็นต้น
2.ทั้งหมด,ทั้งสิ้น
3.ด้วย,อีกด้วย
4.มากที่สุด,มากยิ่งขึ้น
5. ช่วงเวลาขึ้นต้นประโยคแรกไม่ได้ให้นำมาไว้ที่ประโยคสุดท้าย

ขั้นที่ 3 การหาประโยคที่ 2 หรือ ประโยคที่ 3

1. ข้อความสุดท้ายของประโยคเป็นคำนาม ประโยคต่อไปต้องเป็น คำสันธาน หรือ คำสรรพนาม หรือ คำกริยา
2. แบบทั่ว ๆ ไป → แบบเฉพาะเจาะจง

บทความ

บทความสั้น

รูปแบบที่ 1 ประโยคสอดคล้อง ดีความประโยค ไม่สอดคล้อง ดีความไม่ถูกต้อง มีประมาณ 5 ข้อ
รูปแบบนี้ไม่จำเป็นต้องหาประธาน โดยสามารถดีความจากข้อต่าง ๆ ตามข้างบนได้

รูปแบบที่ 2 สรุปใจความสำคัญ หาประธาน ตัดตัวเลือกที่ไม่มีประธาน เหลือไว้เฉพาะที่มีประธาน \\
เท่านั้น อ่านและขีดเส้นใต้คำที่สำคัญข้างต้น ประธาน + คำที่สำคัญ คือคำตอบ

รูปแบบที่ 3 เรื่องย่อ ๆ

1. ข้อความข้างต้นกล่าวถึงเรื่องใด ทำเช่นเดียวกับรูปแบบที่ 2 (ออกครั้งละ 1 ข้อ)
2. ข้อความข้างต้นผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไร หรือจุดประสงค์ของบทความ ทำโดยใช้
กลุ่มคำ ภาษาแสดงทรรศนะ ส่วนมากภาษาแสดงทรรศนะจะแสดงไว้ท้ายบทความ
3. ข้อความข้างต้นกล่าวไว้กี่ประเด็น (ข้อสอบจะตอบ 2 ประเด็นทุกครั้ง)
4. ข้อสอบให้แยกความแตกต่างของคำในพจนานุกรม เช่น เรื่องเม็ด กับเมล็ด
5. ความแตกต่างของคำศัพท์
6. ข้อสอบให้บริบทมาและศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ แล้วถามความหมายของศัพท์โดยการแปลจาก
บริบทข้างเคียง
7. ข้อสอบให้ความหมายของศัพท์แต่ให้หาคำจำกัดความ
8. การหาประโยคที่มีความหมายหรือโครงสร้างประโยคที่เหมือนกัน

บทความยาว

ทฤษฎีบทความยาว

อ่านคำถามก่อนที่จะอ่านบทความ ในขณะที่อ่านให้ขีดเส้นใต้คำนาม คำนามเฉพาะ
ตัวเลข หรือคำที่สามารถจดจำง่ายแล้ว

1. ทำการค้นหา

- 1.1 หากบทความยาวมาก 10 - 12 บรรทัด (3-4ย่อหน้า) ให้ค้นหาคำที่เราขีดเส้นใต้ไว้
- 1.2 หากบทความยาวพอสมควร 5-6 บรรทัดให้อ่านอย่างคร่าว ๆ เมื่อพบคำที่ขีดเส้น

ความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษ

คำนาม (Noun) คือ คำที่เป็นชื่อของคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่หรือคุณสมบัติ

ประเภทของคำนาม

คำนามในภาษาอังกฤษมีดังนี้

1. สามานยนาม (Common Noun)

คือ คำนามที่เป็นชื่อเรียกคน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานที่ ซึ่งไม่ใช่ชื่อเฉพาะ เช่น book, snake, pencil ฯลฯ

2. วิสามานยนาม (Proper Noun)

คือคำนามที่เป็นชื่อเรียกเฉพาะของคน สัตว์ สิ่งของหรือสถานที่ ซึ่งจะต้องเขียนขึ้นต้นด้วยตัวพิมพ์ใหญ่เสมอเช่น Suchada, Bangkok ฯลฯ

คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะของเมือง ประเทศ หรือทวีปต่าง ๆ เมื่อใช้เป็นคำคุณศัพท์จะหมายถึง “ประชากร / ภาษาของเมือง ประเทศ หรือทวีปนั้น ๆ โดยการเติมปัจจัยต่าง ๆ ท้ายคำนาม หรือบางคำก็มีการเปลี่ยนแปลงรูป ซึ่งจะเขียนขึ้นต้นด้วยตัวพิมพ์เล็กดังนี้”

1. เติมปัจจัย -n.

Africa	→ African	Asia	→ Asian	Cambodia	→ Cambodian
Alaska	→ Alaskan	Australia	→ Australian	Indonesia	→ Indonesian
Algeria	→ Algerian	Bolivia	→ Bolivian	Nigeria	→ Nigerian
Cuba	→ Cuban	Persia	→ Persian	Venezuela	→ Venezuelan
India	→ Indian	Russia	→ Russian	Panama	→ Panaman / Panamanian

2. เติมปัจจัย -ian

Brazil	→ Brazilian	Ecuador	→ Ecuadorian	Norway	→ Norwegian
Belgium	→ Belgian	Egypt	→ Egyptian	Peru	→ Peruvian
Canada	→ Canadian	Iran	→ Iranian	Ukraine	→ Ukrainian

3. เติมปัจจัย -ish

Britain	→ British	Finland	→ Finnish	Spain	→ Spanish
Denmark	→ Danish	Ireland	→ Irish	Sweden	→ Swedish
England	→ English	Scotland	→ Scottish	Turkey	→ Turkish

4. เติมปัจจัย -lese, -nese, -ese

Burma	→ Burmese	Congo	→ Congolese	Lebanon	→ Lebanese
Ceylon	→ Ceylonese	Japan	→ Japanese	Nepal	→ Nepalese
China	→ Chinese	Java	→ Javanese	Siam	→ Siamese
Vietnam	→ Vietnamese				

5. เติมปัจจัย -i

Bengal	→ Bengali	Israel	→ Israeli	Punjab	→ Punjabi
Iraq	→ Iraqi	Pakistan	→ Pakistani	Yemen	→ Yemeni

6. เติมปัจจัย -o

The Philippines → Filipino

7. เติมปัจจัย -ic

Iceland → Icelandic

8. เปลี่ยนรูปเป็นอย่างอื่น

fg hani stan	→ Afghan	Germany	→ German	Switzerland	→ Swiss
Argentina	→ Argentin	Greece	→ Greek	The Netherlands/Holland	→ Dutch
Denmark	→ Dane/Danish	Thailand	→ Thai		

แต่คำที่เป็นชื่อเฉพาะเหล่านี้อาจใช้ในความหมายที่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจง (สามัญคุณศัพท์) โดยจะขึ้นต้นด้วยตัวพิมพ์เล็ก เช่น

Rome	→ roman type (ตัวพิมพ์ธรรมดา)	China	→ chinaware (เครื่องเคลือบดินเผา)
Italy	→ italic type (ตัวพิมพ์ที่เป็นตัวเอน)	Japan	→ japan tray (ถาดเครื่องเขียน)
Congo	→ congo snake (งูชนิดหนึ่ง)	Titan	→ titanic person (ผู้ทรงพลัง, คนร่างใหญ่)

แต่มีสามัญคุณศัพท์บางคำที่เขียนขึ้นต้นด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ ได้แก่

Manila	→ Manila paper (กระดาษสีน้ำตาล)	India	→ India / Indian ink (หมึกชนิดหนึ่ง)
---------------	---------------------------------	-------	--------------------------------------

3. สมุหนาม (Collective Noun)

คือ คำนามที่มีความหมายแสดงกลุ่ม หมู่ หรือพวก สมุหนามบางคำจะต้องเลือกใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสมกับความหมายแสดงความเฉพาะเจาะจงว่าเป็นกลุ่มของคน หรือสัตว์หรือสิ่งของประเภทใด เช่น

army	bundle	clump	flock	hive	school	string	bunch
band	brood	cluster	galaxy	horde	set	swarm	cloud
basket	catch	company	gang	pack	sheaf	team	fleet

battalion	chain	constellation	group	pair	shower	tribe	herd
bench	range	crowd	grove	regiment	species	troop	staff
bevy	class	division	heap	stack	squad	tuft	

สมุหนามเป็นได้ทั้งคำนามเอกพจน์และพหูพจน์ซึ่งขึ้นอยู่กับความหมายในแต่และบริบท

4. วัตถุนาม (Material Noun)

คือ คำนามที่เป็นชื่อวัตถุ แร่ธาตุ โลหะ ของแข็งหรือของเหลว เป็นคำนามนับไม่ได้ มีความหมายเป็นเอกพจน์ และใช้กริยาเอกพจน์ เช่น air, cloth, oil, wood, silver, ink, cream, water, gold, furniture ฯลฯ

แต่วัตถุนามเหล่านี้ก็สามารถนับได้ถ้าอยู่ในภาชนะ เป็นหน่วยชั่ง / ตวง / วัด หรืออยู่ในรูปร่างเป็นก้อน / กลุ่ม โดยนับตามจำนวนของภาชนะ หน่วยชั่ง / ตวง / วัด / หรือกลุ่ม / ก้อน เช่น a cup of coffee , two packets of sugar , three kilos of meat เป็นต้น

5. อาการนาม (Abstract Noun)

คือ คำนามที่บอกความหมายเป็นสถานะ คุณลักษณะ การกระทำ ฯลฯ หรือที่เรียกว่า “นามธรรม” ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเกิดจากการเติมปัจจัยต่าง ๆ ท้ายคำคุณศัพท์ คำกริยา หรือคำนาม ได้แก่ -al, -ion, -tion, -ation, -sion, -ment, -y, -ure, -hood, -ship, -ism, -acy, -ness, -ty -ity เช่น

arrive	→ arrival	describe	→ description	appoint	→ appointment
propose	→ proposal	admit	→ admission	alcohol	→ alcoholism

แต่คำนามรูปธรรมบางคำก็เกิดจากการเติมปัจจัยท้ายคำเช่นเดียวกันแต่มีความหมาย แสดงถึงบุคคลหรือผู้กระทำ เช่น biology → biologist , dictate → dictator เป็นต้น

6. คำนามสมมูลย์ (Noun-Equivalent)

คือ คำนามที่นำมาใช้เหมือนคำนาม ซึ่งแท้จริงแล้วคำเหล่านี้ไม่ใช่คำถาม โดยอาจทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม หรือส่วนเติมเต็ม ได้แก่ to infinitive (to + v. 1 ไม่ผัน) , gerund (v.ing) และคำนามที่เกิดจากการเติม article “the” หน้าคำคุณศัพท์ ทำให้คำนั้นกลายเป็นคำนาม และละคำนามที่ตามมา

7. คำนามประสม (Compound Noun)

คือ คำนามที่เกิดจากการประสมคำเข้าด้วยกัน ซึ่งบางคำอาจจะเขียนติดกัน เขียนแยกกัน หรือมีเครื่องหมาย hyphen (-) คั่นระหว่างคำ เช่น weekend , classroom , sewing machine , vacuum cleaner , swimming suit , walking stick , greenhouse ,

ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

คอมพิวเตอร์ หมายถึงเครื่องคำนวณชนิดหนึ่งทำงานด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งสามารถจำข้อมูลและคำสั่งได้ โดยการนำไปเก็บไว้ในหน่วยความจำก่อน หลังจากนั้นคอมพิวเตอร์จะทำการดึงคำสั่งออกมาเพื่อนำไปปฏิบัติ และจะให้ผลลัพธ์ตรงกับความต้องการของผู้ใช้

จุดเด่นของคอมพิวเตอร์ คือ

1. สามารถที่จะจดข้อมูลได้
2. มีความน่าเชื่อถือ
3. สามารถทำการคำนวณได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง
4. สามารถใช้ในการควบคุมเครื่องมือต่าง ๆ ทั้งในด้านอุตสาหกรรม ด้าน

การแพทย์และอื่น ๆ

ข้อมูลและสารสนเทศ (Data and Information)

ข้อมูล หมายถึง วัตถุดิบหรือข้อเท็จจริง ซึ่งถูกรวบรวมและใช้เป็นส่วนนำเข้าของคอมพิวเตอร์เช่น ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์

สารสนเทศ หมายถึง ข้อมูลซึ่งมีการประมวลผลแล้ว และถูกจัดระเบียบให้อยู่ในรูปแบบที่เป็นประโยชน์

ระบบสารสนเทศ (Information Systems)

ระบบสารสนเทศ (IS) หมายถึง ระบบซึ่งรวบรวมและมีการจัดการข้อมูลให้อยู่ในฟอร์มที่เป็นประโยชน์ หรือเป็นระบบซึ่งจัดหาสารสนเทศสำหรับฟังก์ชันของการดำเนินการอย่างหนึ่ง ซึ่งระบบนี้มีอยู่ 2 ประเภทคือ

1. **ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร (Management Information System หรือ MIS)** หมายถึง ระบบซึ่งรวบรวมสารสนเทศสำหรับใช้เพื่อการบริหาร ในการทำการตัดสินใจทุกวันเกี่ยวกับการดำเนินงานของบริษัท เช่น รายงานการขาย รายการสั่งซื้อ เป็นต้น

2. **ระบบสนับสนุนการตัดสินใจ (Decision Support System หรือ DSS)** หมายถึง ระบบซึ่งจะช่วยในการบริหารเพื่อทำการตัดสินใจในเรื่องอนาคต ทิศทางระยะยาวของบริษัท และผลผลิตและบริการ DSS อาจจะเริ่มต้นด้วยสารสนเทศเหมือนกับ MIS แต่จะดำเนินการภายใต้การตลาดและแนวโน้มของสังคม

ปัจจัยต่าง ๆ สำหรับที่จะพิจารณาใช้คอมพิวเตอร์ มีดังนี้

1. เป็นงานที่ทำประจำ

อินเทอร์เน็ต (Internet)

เป็นเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่มีขนาดใหญ่มาก เกิดจากการเชื่อมต่อเครือข่ายคอมพิวเตอร์จำนวนมากมายังในโลกเข้าด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นเครือข่ายขนาดเล็ก เช่น ระบบเครือข่ายแบบใกล้ หรือระบบเครือข่ายขนาดใหญ่ เช่น ระบบเครือข่ายของมินิหรือเมนเฟรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งแต่ละเครือข่ายก็จะมีเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เป็นเครื่องแม่ข่ายหรือที่เรียกว่า โฮสต์คอมพิวเตอร์ (Host Computer) ซึ่งมีอยู่หลายชนิด หลายยี่ห้อ โดยจะมีการกำหนดข้อตกลงในการสื่อสารที่เรียกว่า โพรโตคอล (Protocol) ขึ้นมาเพื่อให้คอมพิวเตอร์แต่ละชนิดสามารถติดต่อสื่อสารกันได้ โพรโตคอลมาตรฐานที่ใช้ในการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตจะมีชื่อเรียกว่า **TCP/IP (Transmission Control Protocol / Internet Protocol)**

นอกจากนี้อินเทอร์เน็ตยังทำให้เกิดธุรกิจแบบใหม่ขึ้น ซึ่งเราเรียกว่า “**การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-Commerce)**” ซึ่งสามารถให้บริการลูกค้าได้ตลอด 24 ชม. และเมื่อชอบใจสินค้าใดก็สามารถสั่งซื้อได้เลย โดยใช้วิธีชำระเงินด้วยบัตรเครดิตที่ทางผู้ขายยอมรับ เช่น VISA, Master Card, American Express เป็นต้น ซึ่งผู้ซื้อเพียงแต่กรอกชื่อและเลขที่บัตรเครดิตลงไปแบบฟอร์มบนจอภาพ ก็จะมีการส่งสินค้ามาให้ทางไปรษณีย์และมีการหักเงินจากบัญชีของผู้ซื้อในธนาคารโดยอัตโนมัติ

บริการต่าง ๆ ในอินเทอร์เน็ต

1.เครือข่ายใยแมงมุม (World Wide Web : WWW) เป็นบริการในอินเทอร์เน็ตที่แสดงข้อมูลที่ประกอบด้วยภาพและเสียงได้ World Wide Web เป็นแหล่งข้อมูลขนาดยักษ์ที่เราจะพบข้อมูลได้ทุกประเภท เช่น ข่าวล่าสุดตลอด 24 ชม. เกม การ์ตูนสำหรับเด็ก และข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์และดารา เอกสารแต่ละหน้าที่เราเปิดดูในเว็บ (เรียกว่า เว็บเพจ) จะมีการเชื่อมโยงถึงกัน โดยเราสามารถเรียกดูเว็บเพจหน้าหนึ่งกับเว็บเพจอีกหน้าได้ นอกจากนี้ในการเข้าสู่ World Wide Web เราจะต้องมีโปรแกรมหรือซอฟต์แวร์ที่เรียกว่า “**โปรแกรมเว็บเบราว์เซอร์ (Web Browser)**” เพื่อเปิดดูเว็บเพจที่เก็บอยู่ในเว็บไซต์ใด ๆ ตัวอย่างของโปรแกรมเว็บเบราว์เซอร์ที่มีให้ดาวน์โหลดใช้กันได้ฟรี ได้แก่ โปรแกรม Netscape Navigator จากบริษัท Netscape Communications และโปรแกรม Microsoft Internet Explorer จากบริษัท Microsoft เป็นต้น

2.อีเมลล์ (E-mail : Electronic mail) เป็นอีกบริการหนึ่งในอินเทอร์เน็ตที่คล้ายกับไปรษณีย์ที่เราคุ้นเคยกันดี เราสามารถส่งข้อความไปถึงผู้อื่นในอินเทอร์เน็ตได้ โดยอีเมลล์ที่เราส่งจะใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาทีเพื่อเดินทางไปถึงจุดหมาย แม้ระยะทางจะห่างกันเพียงใดก็ตาม

3. นิวส์กรุป หรือ ยูสเน็ต (Usenet) คือบริการที่เป็นเหมือนกับบอร์ดข่าวสารบนอินเทอร์เน็ตที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วโลกสามารถแลกเปลี่ยนข่าว

การละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์

ลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ หมายถึง การไม่อนุญาตให้ทำซ้ำเพื่อเผยแพร่หรือจำหน่าย นอกจากนี้การนำซอฟต์แวร์ไปทำซ้ำเพื่อใช้ในคอมพิวเตอร์หลาย ๆ ระบบภายในหน่วยงานเดียวกัน โดยที่เจ้าของลิขสิทธิ์ให้ใช้เพียงคอมพิวเตอร์ระบบเดียวก็ถือเป็นความผิดเช่นกัน

วิธีการป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์ คือ กำหนดให้มีแผ่น Original System ของซอฟต์แวร์ทุกครั้งที่มีการรันโปรแกรมที่จะใช้งาน มิฉะนั้นจะไม่สามารถใช้งานได้ เราเรียกแผ่น Original System Disk นี้ว่า Key Disk

การขอลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์มี 2 รูปแบบ คือ

1. Site Licensing หมายถึง การขออนุญาตการใช้ซอฟต์แวร์ประเภทใดประเภทหนึ่ง กับคอมพิวเตอร์หลาย ๆ ระบบภายในหน่วยงานเดียวกัน ซึ่งผู้ข้อมีสิทธิ์ทำสำเนาซอฟต์แวร์ได้หลาย ๆ สำเนา โดยแต่ละสำเนาเพื่อคอมพิวเตอร์ 1 ระบบ ซึ่งถือว่าเป็นวิธีที่จะช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายได้

2. Network Licensing หมายถึง การมีซอฟต์แวร์ 1 ระบบ และใช้ในคอมพิวเตอร์ระบบเครือข่าย โดยจะมีการติดตั้งซอฟต์แวร์ดังกล่าวไว้ที่คอมพิวเตอร์ที่ทำหน้าที่เป็น Server และจะใช้ได้กับซอฟต์แวร์ที่มีลักษณะเป็น Multi-user เท่านั้น

อาชญากรรมในทางคอมพิวเตอร์

สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้คือ

1.การละเมิดลิขสิทธิ์ในการใช้งานในระบบคอมพิวเตอร์เป็นอาชญากรรม ที่ค่อนข้างจะปรากฏแพร่หลายมากในหมู่ผู้ใช้คอมพิวเตอร์ โดยปกติผู้ก่ออาชญากรรมประเภทนี้ มักจะไม่ค่อยทำลายข้อมูลในแฟ้มของระบบเท่าใดนัก นอกจากจะเข้าไปเพื่อขูดุสารสนเทศบางอย่างที่ตนเองต้องการทั้ง ๆ ที่ตนเองไม่มีสิทธิ์

วิธีป้องกันอาชญากรรมประเภทนี้คือ สร้างระบบความปลอดภัยที่มีการกำหนดการป้องกันไว้หลาย ๆ ระดับ เช่น การกำหนดรหัสผ่าน (Password) เพื่อใช้สิทธิในการใช้ข้อมูล หรืออาจใช้วิธีการสอบถามหมายเลขโทรศัพท์ของผู้ใช้ด้วย ซึ่งถ้าตอบผิดจะไม่อนุญาตให้เข้าไปในระบบ

2. การโจรกรรมโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือ เป็นการใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ในการยกยอกเงินจากผู้อื่นโดยโอนเงินเข้าบัญชีของตนเอง โดยปกติพวกที่ก่ออาชญากรรมประเภทนี้มักจะทำในกรณีของการประมวลผลแบบ Transaction

3. การขโมยเวลาใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นการใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ของสำนักงานเพื่อทำธุรกิจส่วนตัว เช่น การพิมพ์จดหมายส่วนตัว หรือทำบัตรอวยพรของตนเอง เป็นต้น

สั่งซื้อได้ที่
www.SheetRam.com

โทรศัพท์ : 02-7230950,02-5141422,
085-9679080,085-9993722,085-9993740

โอนเงินเข้าบัญชี @มหาวิทยาลัย ชี@บัญชี

บริษัท ชีทราม จำกัด

ธนาคารกรุงไทย สาขาโชคชัย 4 เลขที่ 084-0-19786-1

ธนาคารกสิกรไทย สาขาโชคชัย 4 เลขที่ 721-2-52979-0

ธนาคารทหารไทย สาขาโชคชัย 4 เลขที่ 036-2-72452-8

แจ้งการโอนเงิน พร้อมชื่อ และอีเมลล์ที่

LINE ID : sheetram

โทรศัพท์ : 02-7230950,02-5141422,085-9679080,
085-9993722,085-9993740